

CHUYỆN ÔNG ĐƯỢC ĐẠI NÁO MAI HOATHUNG
KHẮNG ĐỊNH OAI DANH LÀNG VÕ TÂN KHÁNH – BÀ TRÀ

Hồ Tường *

Hôm nay là ngày kỳ hên của làng võ Tân Khánh-Bà Trà phá trận Mai Hoa Thung của võ sư Mã Định. Hàng trăm người đổ xô tới lò chén Chòm Sao để xem cho mãn nhãn cuộc thư hùng này. Có cả nhiều người từ miệt Sài Gòn – Chợ Lớn, náo nức đến. Một số người xầm xì rằng: “Mã Định là một cao đồ của phái Thiếu Lâm Tự giả dạng mãi võ, chắc bị bộ hạ thầy Cai Tổng Thêm bức hiếp, nên bày trận đánh một phen cho bỏ ghét. Sợ dân Tân Khánh sẽ mang thảm bại, bởi làm sao địch nổi Mã Định – một hảo thủ trong môn phái từng làm kinh khiếp thế giới về môn võ thuật!”.

Hư thực ra sao chưa rõ, chỉ thấy nhóm thầy Cai Tổng Thêm đứng gần đó xôn xao. Một toán người ngựa chạy ra vô làm cái việc thông tin không ngớt, dường như họ chờ đón một người nào đó? Cai Tổng Thêm đứng đầu tổng Bình Thiện, cai quản luôn cả hai làng võ Tân Khánh và Bà Trà. Ông rất hâm mộ võ thuật của xứ sở.

Mặt trời vừa lên. Thầy Cai Tổng Thêm lo lắng rí tai thầy Quy: “Sao giờ này mà Cả Đại vẫn chưa tới?”. “Khi hôm, tôi có cho người ra nhà mời Cả Đại, nhưng được biết ông Cả Đại đang bận việc ngoài Long Thành. Tôi cũng đã tức tốc cho người cưỡi ngựa đi mời cho kỳ được. Nếu không có gì trắc trở thì nội canh năm họ sẽ về tới”.

Đến đây, có bóng người ngựa chạy vào. Thầy Quy nôn nả bước tới: “Sao? Có gặp ông Cả Đại không?”. “Ông Cả Đại bận đi mua dây ruộng muối ngoài Bà Rịa, tôi có ra nhưng cũng không gặp. Sợ trễ giờ hên nên tôi vội vã trở về...”. Ông Cai Tổng xuống sắc mặt: “Trời hại chúng ta keo này...”. Thầy Quy an ủi: “Mình cứ cố gắng thì cũng đến nổi nào. Thầy đừng buồn ra mặt mà tội nó khinh rẻ”. Nói xong thầy Quy đưa tay ngoắc bọn em út ở gần đó: “Biểu các anh em sẵn sàng, vì chúng ta không có được sự giúp đỡ của ông Cả Đại. Thắng bại trận này thì trông vào nỗ lực của anh em”.

Vừa lúc đó, nhiều tiếng phèn la nổi dậy. Xung quanh trận đồ ai cũng im phăng phắc càng làm tăng thêm khí thế căng thẳng của cuộc tranh hùng... Ba mươi sáu cây trụ sừng sững như những tấm mộ bia lạnh lùng.

Mã Định mặc y phục đen, đôi hài gọn, thắt lưng và khăn choàng đỏ oai phong, xô đám đông, bước thẳng đến bên trận, khẽ nhún mình một cái, thân hình như chiếc lò xo bung hẳn lên cao, dịu dàng như cánh én. Đôi chân gả đáp xuống đầu cây cột cao độ năm thước. Đồng bạn của gã phòng liên cây

* Võ sư, Tiến sĩ. Email: vosuhotuong56@gmail.com. ĐT: 0903825361.

trường thương. Mã Định đón lấy và dạo liền đường “Tấn Nhút” lanh lẹ phi thường trên khắp các đầu cây. Bước chân thoăn thoắt trông hết sức nhẹ nhàng, linh động. Y dạo vừa dứt đường thương thì chung quanh nổi lên một tràng pháo tay cổ vũ vang dậy.

Họ Mã cầm thương ngang mày chào khán giả: “Tôi là Mã Định, một tên sơn đông mãi võ tầm thường, vì có chút hiềm riêng nên lập trận thách thức anh hùng Tân Khánh. Tôi biết nhiều về trường thương, nhưng chỉ thuộc bài “Tấn Nhút” là một bài vỡ lòng của nghề võ, hầu đáp với chư vị anh hùng Tân Khánh”.

Tới đó, gả quay mặt về hướng Cai Tổng Thêm: “Hôm nay là ngày kỳ hẹn, nên tôi xin mạn phép lên trước đây, để sẵn sàng lãnh giáo cùng chư vị”. Nghe Mã Định tuyên bố, ông Cai Tổng giận rung: “Thằng này lối quá! Nó thị bọn mình chưa học thông suốt đường thương “Tấn Nhút”. Thầy Quy có đồng ý như vậy không?”. “Thật là tức, đũa nào lên lời cổ nó ...”. Thầy Quy chưa dứt lời, thầy Tám Ví xách thương nhảy bay lên trận, hét vang như sấm: “Có ông đây. Đừng khinh thị mà mang khốn!”.

Mã Định nhảy lùi lại, tránh đường thương của thầy Tám Ví. Mỗi bận di chuyển, thầy Tám Ví phải nhìn xuống chân cho khỏi té, vì không quen lối đồ trận này. Nhưng thầy cũng gắng hết sức bình sanh để vun vút với đường thương “liên tam đả” rất ư là lợi hại. Mã Định vừa đỡ, vừa tấn công lại tới tấp, khiến thầy Tám Ví lých quỳnh xẩy chân rơi xuống đất.

Thầy Quy nóng mặt nhảy lên. Ông Cai Thêm điếng hồn lắp bắp: “Chết rồi! Sao bọn bây không đũa nào nhảy lên để lỡ thầy Quy có thua thì còn ai dám giao đấu với Mã Định nữa?”. Nước này, thầy Cai Tổng Thêm mới thấy nguy: “Vì thầy Tám Ví, em thầy Quy, võ nghệ rất cao cường mà còn phải rớt xuống trận trong chớp mắt. Còn thầy Quy dù ó tài lực bực nào cũng chỉ thủ được là cùng. Hễ hai người đầu dọc ở Tân Khánh thảm bại rồi, đàn em làm sao can đảm lên tỉ thí? Cái nhục nhã đã cầm chắc trong tay”. Nghĩ như vậy mà ông Cai Tổng hổ thẹn muôn phần. Ông chép miệng than thầm: “Chắc là phải từ quan, ẩn dật, chứ mặt mũi nào sống trong làng Tân Khánh nữa?”.

Trong lúc thầy Cai Thêm chin chiều ruột thắt thì trên trận thầy Quy vẫn điềm tĩnh ứng chiến cùng địch thủ. Biết mình không quen đánh trên trận nên không như thầy Tám Ví ỷ tài tấn công ráo riết. Thầy chỉ đứng vững thủ thế mà thôi. Đợi lúc địch thủ sơ hở, thầy Quy mới đánh trả, nhưng lúc đó thầy Quy thường dùng thế “kim kê độc lập” đứng một chân trên đầu cột, mỗi bước của thầy rất vững chãi, làm cho địch thủ nao núng vì khó thể thắng được. Bao nhiêu mánh khéo dụ cho thầy Quy nhảy trên đầu cột đều vô hiệu, vì thầy cũng lượng biết vinh hay nhục đều chỉ do trận then chốt này.

Mã Định thấy khó dụ thầy Quy được như hấn đã nhử thầy Tám Ví nên tấn công tới tấp. Song đã đứng vững trên đầu cột thì dù có muôn binh, ngàn tướng, thầy Quy cũng không suy suyển, huống là chỉ có một mình Mã Định.

Cuộc thế đã dễ phân biệt, phần thắng thì thầy Quy khó được, chớ thủ huề thì chắc. Thấy vậy, thầy Cai Tổng Thêm vững bụng, nắm vai thầy Tám Ví trách móc: “Thầy thấy không? Mình không quen đánh trên trận thì chờ cơ hội thắng! Có đâu không thuộc bước nào còn nhảy loi chơi như thầy thì chưa đánh đã rút xuống trận”. Thầy Tám Ví tỏ vẻ hối hận: “Khi nãy, tôi sơ ý chỗ đó. Bậy quá!”. Hai người đang bàn luận thì bỗng nhiên có một ông lão nhảy phốc lên trận, hét vang: “Đánh như vậy thì buồn ngủ lắm, để cho lão tiếp”. Nói xong, ông lão nhảy đến giết thương thầy Quy một cách lẹ làng. Bất ngờ bị đoạt thương, thầy Quy giật mình sợ hãi vì địch thủ có thể nhân cơ hội đó tấn công nên vội cự nự: “Dang ra”.

Nghe vậy, ông lão cười ngất: “Cái thằng mê trận dữ đa! Nhìn lại coi tao là ai?”. Khi đó thầy Quy mới ngó trực lên thấy lão già ngang ngược đó không ai xa lạ chính là sư phụ của thầy: ông Đước! Thầy Quy mừng rỡ, xá dài: “Dạ thưa thầy”. “Xuống trận đi, để vụ này thầy tính cho mau”.

Thừa lúc hai bên: ông Đước và thầy Quy đang nói chuyện, Mã Định lập tức nhảy đến thích thương ngay chân ông Đước. Đã đề phòng trước, ông Đước lẹ làng né tránh rồi hai bên giáp chiến với nhau dữ dội. Đến bây giờ trận đánh mới ngoạn mục, khán giả chung quanh vỗ tay từng chập.

Đường thương hai bên đánh, đỡ liên hồi. Hai người trở thành là đôi bóng thoăn thoắt đuổi nhau trên trận Mai Hoa Thung. Người ta không ngờ ông Đước đã dày công tập luyện thể trận Mai Hoa Thung đến mức tuyệt chiêu như vậy.

Có biết đâu trước kia dòng họ ông Đước toàn là hạng võ tướng xuất thân trận mạc rất là thông thạo. Các thế trận đều lão thông. Khi về hưu, tổ tiên của ông mấy đời nối tiếp nhau hưởng bổng lộc của triều đình nên chuyên trau dồi võ nghệ. Đến đời ông Cự, là cha của ông Đước, lại dạy học trò, nên càng nghiên cứu, biến chế nhiều thế võ rất lợi hại. Ông Đước còn là em chú bác với ông Ất, ông Giá lừng danh với những chiến công đả hổ của làng võ Tân Khánh – Bà Trà.

Vì vậy, mặc dù già cả, đường thương của ông Đước cũng không hề suy kém. Và lại, ông có tiếng là mạnh mẽ. Do đó, từ khởi đầu cuộc chiến, ông đã áp đảo Mã Định từ bờ.

Phần Mã Định không dè trên đất nước Nam này lại có người điều luyện trận mạc Mai Hoa Thung đến dường ấy, mồ hôi xuất ra, ngọn roi trên tay Mã Định cũng càng lúc càng nặng nề thêm. Nhận thấy không thể kéo dài cuộc đấu, Mã Định liền đưa roi lên ngang đầu, theo thế “lão hầu khán tỉnh” vô cùng bí hiểm với ước mong giải quyết sớm trận đấu.

Ông Đước bình tĩnh, vung thương hộ thân, bước xéo qua đầu cột phía hữu và phía tả để xem rõ thế đánh của địch. Rồi ông đánh sả vào mặt địch thủ, đồng thời chờ cho ngọn thương của Mã Định vừa giờ lên đỡ, thì ông thâu thương về để đâm với sức vũ bão, chớp nhoáng muôn phần lợi hại.

Nhưng cũng không kém, vừa đỡ thương của ông Đước, Mã Định nhảy qua đầu cột khác tránh được ngọn thương vừa đâm, vừa phạt ngang dưới chân địch. Lẹ làng thay, ông Đước vừa hất thế đó, đã vụt tốc đánh chặn ngọn roi của Mã Định, không cho ngọn roi địch thủ giương lên, hầu phóng ngang qua đầu kẻ địch theo thế “Thái Hòa hoành quá hải”. Mã Định thất kinh, sợ ông Đước dùng tiếp thế “Quan Âm chấn phát” đánh xuống đầu và lưng có thể mang tật suốt đời vì vô phương tránh đỡ. Trong cơn nguy cấp, “dĩ đào vi thượng”, nên Mã Định bỏ thương, cung kính chấp tay: “Kẻ tiểu sinh đã dám cả gan động đến lão anh hùng, xin người cho thú tội!”.

Ông Đước khoan khoái mỉm cười: “Như vậy cho chú em rõ nơi đâu cũng có kẻ tài ba, cao hơn còn có cao hơn, đừng khinh thị mà mất lòng nhau. Chú cũng đừng lấy đó làm phiền. Lo làm ăn thì hơn”. Lúc đó, bọn thầy Cai Tổng Thêm chạy tuôn ra, nhổ phẳng ba mươi sáu cây cột ác hại liệng vào một đồng nghe rầm rầm giữa tiếng cười của các vị võ sư.

HỒ TƯỜNG sưu tầm